

Узроци и циљеви латиничења Срба

07 април 2012 Драгољуб Збиљић

Ако хоће да буду искрени, реални, објективни и тачни, Србима не вреди више да се завааравају. Њихово латиничење одавно и данас догађа се из три основна, суштинска разлога.

Прво, насилно латиничење споља траје већ хиљаду година из једног основног разлога – никада није утихнула тежња странаца да их покатоличе и одсрбе јер је кроз историју очигледна мржња према Србима која се кроз историју повећавала. Најмање је успевало раније латиничење споља све док су се Срби (до појаве комуниста) осећали православцима па су им српство и јака вера чували ћирилички идентитет.

Друго, данашње све успешније латиничење Срба догађа се кроз појаву самолатиничења: једно – зато што део Срба постају све више антисрби који полунесвесно мрзе „себе“, па је латиница прво средство за њихово самоизопштење из Српства, а друго – зато што преласком на латиницу многи Срби крију своје српско порекло од кога би да побегну.

Треће, најуспешније латиничење Срба догодило се после Новосадског договора (1954) на коме су српски лингвисти придобијени за насилно српско „постепено“ латиничење и оно се данас довршава уз највећу помоћ српских језичких стручњака који су међу Србима посејали свест да они једини на свету имају „богатство двоазбучја“ и да су тим двоазбучјем „специјално привилеговани“.

Они који или нису или не желе да буду Срби (Хрвати, Бошњаци, Црногорци) латиниче се у српском језику из два разлога: једни (Хрвати, неизбежно као католици) – да би, тако, лакше формално прикрили чињеницу да су за свој стандардни језик прихватили српски (штокавски, Вуков/ски/) језик; други (Црногорци и Бошњаци) – да би на тај начин формално што више „удаљили“ свој језик од српског језика и од Срба како би прикрили да су, на светски јединствен начин, „обезбедили“ свој „језик“ преименовањем српскога језика у складу са својим новим жељеним националним одређењем.

Да се не лажемо – то се данас најлепше и најлакше види: ако латиничење није из насилне или пукe снобистичке навике (комунизам, па глобализам и сл.), Срби се самолатиниче јер о Србима говоре само кад имају нешто ружно да истакну и лажно истичу себе да су Срби, па су, ето, „објективни“ и „поштени Срби“ који признају „српске мане које други народи немају“.

Прелазак на латиницу ту је сигуран знак одсрбљивања кад је реч о суштинским српским националним интересима. „Либерализам“ у употреби писама српскога језика, који се завршава у полатиничењу – један је од проверених доказа о напуштању основних српских виталних интереса, којих се сви други држе кад је реч о њиховим националним интересима.

Онај ко је у свакодневном писању српског језика прешао на латиницу, тај више или није остао Србин или се више „не хвали“ српством.

Закључак је: не вреди се заваравати. Међу Србима латиничарима велики је број бивших Срба, данас највећих српских мрзитеља. Није нам право и лако да ово кажемо, али не желимо ни да се и даље заваравимо.

О оним филолозима који мисле да чувањем двоазбучја „чувају целину српскога језика“ и границе „српске језичке територије“ и хоће да се држе латинице као „другог писма Срба и српског језика“ све до затирања и овог остатка ћирилице (и) у Србији и међу Србима данас у јавној употреби – неукусно је и недостојно размишљати јер је то некорисна детињаста заблуда неких „добронамерних“ филолога (у ствари подсвесних – сербокroatиста из комунистичке ере) који не виде да тако, суштински, видно и голим оком сужавају проверен српски језички простор и целину српског језика.

Један од ретких живих великих српских лингвиста – правих србистичара који је схватио да је српско писмо ћирилица, то на овај начин стручно и чињенично објашњава: „Оба су, наиме, писма српскога језика. Обома се српски језик исписује. Али само је ћирилица српско писмо. Зато с њом у српској употреби српскога језика латиница и не може бити алтернативно, равноправно писмо“ (Ковачевић 2005: 153).

Како видимо, од познатијих лингвиста М.Ковачевић је стручно и поштено стао на страну ћириличара у својој књизи, а, нажалост, кад су у питању јавни лингвистички скупови, он ову тезу јави да „занемарује“, јер му је, вероватно, незгодно да – као познати и велики лингвиста – затекне себе у огромној мањини јзичких стручњака који тако (исправно) мисле о српском писму.